

YEON SOMIN

PIENI
KOREALAINEN
KERAMIikka-
PAJA

Suomentanut Taru Salminen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Koreankielinen alkuteos:

공방의 계절 by 연소민

Copyright © Yeon Somin. 2023

Translation copyright © 2025, by Otava Publishing Company Ltd.

All rights reserved.

This translated edition is published by arrangement with Mojosa Publishing Co. c/o Shinwon Agency through Peters, Fraser and Dunlop Ltd.

This book is published with the support of the Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

Suomenkielisen laitoksen © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-48707-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Sisällys

Kuumempi kuin kesä	7
Ei enempää eikä vähempää kuin kuusikymmentä prosenttia	20
Kun savesta tulee astia	30
Ihminen, johon törmää joka tapauksessa	49
Myöhäinen sadekausi ja kissa	63
Yhden päivän kurssien paluu	88
Keskittäminen	105
Koboltinsininen maljakko	124
Keraamikkovaimo ja floristimies	136
Surullinen legenda	146
Suunta	158
Ulos luolasta	173
Ensilumi	185
Haluan kertoa	196
Joulumyyjäiset	206
Miksi ihmeessä Kastanjanpiikkikylä?	226
Smaragdinvihreä meri	241
Kirjailijalta	249

Kuumempi kuin kesä

Jeongmin ei voinut unohtaa sitä hetkeä viime syksynä, kun kastanjanpiikki pisti häntä sormeen ensimmäistä kertaa.

Kadut olivat mustanaan piikkikäitä kastanjankotia. Hän poimi yhden ehjän, joka oli onnistunut välttämään talloutumisen. Hän pudisti kodan puhtaaksi mullasta ja avasi sen. Sisältä se oli työpötyhjä, kuin joku olisi jo ehtinyt poimia kastanjat. Hän noukki vielä muutaman, kun terävä piikki upposi hänen herkkään kämmenpohjaansa. Tavallisten piikkien joukkoon oli piiloutunut yksi erityisen terävä ja kiukkuinen oas. Jeongmin puristi kodan tiukasti nyrkkiinsä. Hän halusi rangaista käsiään, jotka olivat kirjoittaneet niin kauan niin välinpitämättömästi. Pistoskohtaan kohosi pyöreä veripisara. Viiltävä kipu levisi kämmenestä selkärankaan pitkin varpaanpäihin saakka.

Jeongmin ei ollut sen koommin poistunut kodistaan. Hänen muutostaan Kastanjanpiikkikylään oli kulunut vasta yksi vuodenaika.

*

Edellinen kesä, jona hän oli nähnyt asunnon ensimmäistä kertaa, oli ollut yhtä kuuma kuin tämänvuotinenkin. Hän oli kertakaikkisen poikki raahustaessaan asuntoesittelyissä hiki kaulaa pitkin valuen. Kahden vuoden välein toistuvat muutot olivat uuvuttaneet hänet, eikä hän tuntenut enää minkäänlaista viehätystä

kodiksi kutsuttua tilaa kohtaan sen käytännöllistä tarkoitusta lukuun ottamatta.

– Onko tämä viimeinen tänään? Jeongmin kysyi voipuneella äänellä. Kiinteistönvälittäjä oli raahannut häntä ympäri Ilsania intoillen, että hyviä kohteita oli tullut tarjolle, mutta mikään niistä ei innostanut häntä sopimuksen tekoon asti. Jos asunto oli siisti, vuokra oli liian korkea; jos taas hinta oli kohtuullinen, sijainti oli niin syrjäinen, että matka töihin olisi käynyt mahdottomaksi.

– Hetki vielä, neiti! Käydään katsomassa vielä yhtä. On yksi asunto, joka on juuri sopiva yksin asuvalle. Se on ihan oikeasti viimeinen!

Jeongmin oli hetken hiljaa.

– No käydään sitten sielläkin.

Kiinteistönvälittäjän, joka yritti kaikin keinoin saada sopimuksen aikaan, ja Jeongminin, joka vastaili joka kerta välinpitämättömästi, välillä jatkui hienovarainen hermopeli. Jeongmin oli kuitenkin vakaasti päättänyt katsoa kaikki kohteet läpi ja tehdä päätöksen tänään, ettei se jäisi viikonlopulle. Viikonloppu oli hänelle erityisen kallisarvoinen, sillä televisiokäsikirjoittajan työssä raja arjen ja viikonlopun välillä oli häilyvä.

– Pidätekö kastanjoista? kiinteistönvälittäjä kysyi yllättäen heidän astuessaan Kastanjanpiikkikylään johtavalle kujalle.

– En erityisemmin.

– Täällä on kuulemma valtavasti kastanjapuita. Syksyisin ne reunustavat teitä kauniisti oksista riippuvine kotineen. Naapuruston naiset kiertelevät sitten poimimassa niitä...

Jeongmin ei sanonut mitään. Kesäiset puut tuuheine vihreine lehtineen näyttivät hänen silmissään samanlaisilta. Hän ei erotanut, mikä niistä oli kastanjapuu.

Kerrostalokortteli numero neljä sijaitsi kaikista kerrosta-loalueista korkeimmalla. Loputtomana jatkuva ylämäki sai välit-

täjänkin sulkemaan suunsa. Molemmat keskittyivät ainoastaan kävelemiseen. Talon nähdessään Jeongmin pysähtyi niille sijoilleen. Se oli rakkautta ensisilmäyksellä. Seinistä oli maali paikotain hilseilyt, mutta norsunluunvärisen julkisivun parvekkeet harvinaisine kaari-ikkunoineen ja oransseiksi maalattuine ikkunapuitteineen toivat mieleen Euroopan. Oranssin kepeä hilpeys sopi loistavasti yhteen kesän lämmön kanssa.

Joku kolmannen kerroksen asukkaista oli asetellut pieniä ruukkumehikasveja tiheään pyöreän kaari-ikkunan ikkunalaudalle. Neljännen kerroksen päätyasunnossa monenkirjavat sukat roikkuivat narulla kuin kesäaurinkoa tervehtien. Vain kämmenen kokoiset, keltaiset vauvan sukat riippuivat isompien vieressä. Naapurihuoneistossa näkyi kirjahylly täynnä paksuja kirjoja. Kenties siellä asui osa-aikainen yliopisto-opettaja, joka suhasi opettamassa eri yliopistoissa. Jotenkin Jeongmin saattoi kuvitella, millaista kerrostalon arki olisi.

Asunto 301. Jeongmin katsoi ikkunasta alas paikkaan, jossa oli hetki sitten seissyt. Leppeän kuuma tuuli kietoi hänen pitkät hiuksensa syleilyynsä suortuva kerrallaan. Vaikkei talo järin korkea ollutkaan, sen sijainti kukkulan laella takasi suoran näkymän seutua ympäröiville, kaukaisuudessa kohoaville vuorille. Hän tunsu ensimmäistä kertaa halua asettaa jotakin ikkunalaudalle. Hän vajosi hetkeksi ajatuksiinsa, kunnes havahtui ja kääntyi häntä odottavasti tarkkailevan kiinteistönvälittäjän puoleen. Sitten hän sanoi hetkeäkään epäröimättä:

– Otan tämän.

Jeongmin tunsu voivansa asua tässä paikassa pitkään kyllästymättä. Hänestä tuntui, että elämä rullaisi mukavasti eteenpäin kuin polkupyörä, joka liikkuu vauhdilla eteenpäin ilman, että tarvitsee polkea. Jeongmin alkoi ensimmäistä kertaa pitää *kodista*, jossa asuisi.

Mutta suuret unelmat haihtuivat hetkessä tuuleen. Jeongminin polkupyörä oli lähtenyt alamäkeen. Vauhti kiihtyi hallitsemattomasti, ja hän kaatui päistikkaa rähmälleen. Kun polkimet lakkasivat pyörimästä tyhjää, hän tiesi, että kaikki oli ohi. Oli syksy, ja oranssit sävyt olivat muuttumassa tummaksi tiilenpunaiseksi.

Jeongmin irtisanoi yhtäkkiä sopimuksensa yleisradioyhtiön kanssa kesken dokumenttituotannon, jonka parissa hän oli työskennellyt. Hän suorastaan paiskasi kulkulupansa tiskille, pakkasi tavaransa ja lähti ilmeenkään värähtämättä, vaikka ei itsekään tiennyt, mistä hänen rohkeutensa kumpusi.

Tosiasiassa Jeongmin ei muistanut siitä ajasta paljonkaan. Hän ymmärsi vasta muutaman kuukauden kuluttua, mitä sinä päivänä oli tapahtunut, kun hänen kollegansa kertoi siitä yksityiskohtaisesti. Tämä jopa kuvaili, mitä Jeongmin oli pukunut silloin ylleen, ja hän tajusi käyttäytyneensä täysin järjettömästi. Hän ei voinut uskoa kävelleensä vapaaehtoisesti ulos televisioasemalta, olihan hän aina suhtautunut työhönsä intohimoisesti. Vain yksi asia oli varma: yhden vuodenajan kuluessa syvälle hänen sydämeensä oli laskeutunut selittämätön, kirouksen kaltaisen tunne.

Jeongmin ei enää jutustellut naapurissa asuvan kotiäidin kanssa, joka oli hurahtanut vihersisustamiseen. Häntä ei myöskään kiinnostanut, kuinka paljon neljännen kerroksen potra vauva oli kasvanut. Hän ei enää lainannut romaaneja kirjoja rakastavalta maisteriopiskelijalta. Jeongmin ei kerta kaikkiaan voinut olla onnellinen tässä rauhallisessa, pienen kylän tunnelmaa huokuvassa paikassa, jossa rakennusten väri vaihteli auringonvalon mukaan. Eurooppalaistyylinen ikkuna, joka oli aina aiemmin saanut hänet hymyilemään, ei enää merkinnyt hänelle muuta kuin käytännöllistä tuuletusaukkoa. Syksyn kuulaan sininen tai-vas tuntui yhtäkkiä luhistuvan hänen kotinsa päälle. Marraskuun

koleudessa hän ei enää edes avannut sälekaihtimia, jottei näkisi talvista taivasta. Kun ilma tuntui painostavalta ja ympärillä tuli erityisen hiljaista, hän vain mietti hetken, mahtoiko sataa lunta. Kevätsateiden alkaessa korkealla sijaitseva talo lähes viisti likaisen räntiharmaata taivasta. Jeongmin vietti aikansa kuin suoralla, tasaisella viivalla, jolla eilinen ei eronnut tästä päivästä eikä tämä päivä huomisesta. Hän tunsu eksyneensä kolmikymppisyyden labyrinttiin, muttei silti tuntenut epätoivoa – kenties siksi, että oli jo luopunut toivosta paeta. Hänen aiempi olettamuksensa leppoisasta elämästä tässä talossa oli mennyt täysin pieleen.

*

Jeongmin virui seuraavat kolme vuodenaikaa itseinhon vallassa. Eräänä kesäaamuna, kun okaan piston edellisenä vuonna aiheuttama kipu oikeassa kämmenessä oli hävinnyt, hän ponnahti pystyyn huutaen. Hänen suustaan ei päässyt minkäänlaista järkevää lupausta eikä tavoitetta eikä siinä ollut edes kokonaisia sanoja, virkkeistä puhumattakaan. Se oli pelkkä parkaisu, johon tosin sisältyi valtava tukahdutettu paine: tunne siitä, että jotain oli tehtävä. Ulvahdukset olivat itse asiassa alkaneet jo keväällä. Jeongminista tuntui, että jos hän jatkaisi erakkoelämää, hän ei koskaan pääsisi takaisin yhteiskuntaan ja kuolisi yksin. Sitä paitsi jokainen hengenvetokin tuntui vievän satoja tuhansia woneja hänen tililtään. Aivan kuin pelkämästä elossa olemisesta laskutettaisiin joka kuukausi. Jeongmin ajatteli, että hänen täytyisi elää ainakin sen summan verran, jotta raha ei menisi hukkaan.

Hänen huutonsa kaikui harvaan kalustetussa kaksiossa. Vastakaiun kuullessaan hän tajusi käyttäneensä ääntään ensimmäistä kertaa pitkään aikaan. Kun kaiku kosketti katonrajaa ja katosi, hän huuhteli nopeasti tunkkaisen suunsa. Hän puki ylleen pit-

kähihaisen paidan ja pitkät housut muistamatta, että oli kesä, ja lähti saman tien ulos.

Elokuun aurinko loimotti voimakkaana ja elinvoimaisena. Jeongmin hoiperteli eteenpäin paahteessa, joka tuntui iskevän suoraan hänen takaraivoonsa. Hänestä tuntui kuin hän olisi päässyt ulos jostakin steriilistä tilasta, jossa hän oli ollut vankina ja menettänyt vastustuskykynsä auringonvalolle. Hiki virtasi lakkaamatta. Hän oli pukeutunut mustaan pitkähihaiseen paitaan ja ylipitkiin farkkuihin, joten hän saattoi syyttää vain itseään. Hänen painonsa oli ilmeisesti pudonnut entisestään, sillä vaatteet roikkuivat hänen päällään, ja hänen pakaransa ja pohkeensa tuntuivat möyheiltä, kuin toimintakykynsä menettäneiltä. Vähäisetkin lihakset, joita hänellä oli joskus ollut, näyttivät tyystin hävinneen.

Jeongmin ei ollut viettänyt ulkona puolta tuntiakaan, kun hän päätti paeta kuumuutta kahvilaan. Kadulla oli muutama ketjukahvila kirkkaankeltaisine mainoskyltteineen. Nyt kun hän oli vihdoin saanut lähdettyä pois asunnostaan, hän halusi hyvää kahvia. Ei jättimäistä, unen karkottavaa mukillista, vaan hartaasti ja huolella valmistettua. Hän astahti syrjäisemmälle kujalle toivoen löytävänsä jonkin muun kuin ketjukahvilan. Pian hänen katseensa osui rakennukseen, joka näytti kahvilalta, mutta jossa ei ollut minkäänlaista kylttiä. Yksi seinistä oli kokonaan lasia, mutta liikkeen edustan vallanneet ruukut peittivät näkyvyyden sisään. Se näytti aivan lapsena luettujen länsimaisten satujen noidan talolta. Ruukuista suurin osa oli täynnä uhkaavia, teräväpiikkisiä kaktuksia. Jeongmin ei ollut ennen huomannut paikkaa. Hän päätti ottaa sen haasteena ja astui sisään.

– Hei! Onkohan tämä kah...?

Jeongmin ei saanut lausetta loppuun, sillä nenään tulvahtavan saven tuoksu ja keramiikkaa notkuvat hyllyt mykistivät hänet.

Huoneessa oli kaksi naista saven täplittämässä esiliinoissa. Toinen, noin parikymppinen, paini saven kanssa dreijan äärellä, kun taas toinen, noin neljäkymmentäviisivuotiaan näköinen, katseli poissaolevan näköisenä ulos, olemuksessaan jotakin elämään kylästynyttä.

– Anteeksi, luulin tätä kahvilaksi, Jeongmin pahoitteli pikaisesti, mutta häkeltyi, kun naiset eivät ilmeisesti lainkaan hämentyneet. Aivan kuin hänen tulostaan olisi sovittu ennalta.

– Sitä sattuu usein. Sisään ei näe kunnolla, ja kylttikin on pieni, paikan omistajalta vaikuttava keski-ikäinen nainen totesi rennosti. – Mutta tämä on siis savipaja. Näytät muuten aika hiki-seltä.

– Lähdin ulos kävelylle ja päädyinkin vähän pidemmälle kuin piti, Jeongmin vastasi noloastuen ja leyhytteli otsaansa kädellään. Hän vilkaisi vaatteitaan ja helpottui huomattavasti, ettei hiki näkynyt.

– Ota kuppi kahvia, kun on näin kuumakin. Ei se yhtä hyvää ole kuin oikeassa kahvilassa, mutta meillä on monenlaisia kahvinhaudutuspusseja ja makeitakin vaihtoehtoja löytyy.

Nuorempi nainen keskeytti dreijaamisen ja lisäsi käsiään pyyhkien: – Olimme muutenkin juuri aikeissa pitää kahvitauon.

– No en nyt tiedä...

Jeongmin ei ollut varma, oliko kahvin tarjoaminen pajaan vahingossa eksyneelle vieraalle tungettelevaa vai ystävällistä.

– Istukaa alas vain, nuori nainen sanoi ja haki joutuin tuolin pajan perältä ystävällisesti hymyillen. Hymy, jolle ei ollut syytä, epäilytti Jeongminia, mutta ei se vastenmieliseltäkään tuntunut. Kenties hän oli jo ehtinyt ihastua luonnon sävyjä mukaileviin sinisiin ja valkoisiin keramiikkaesineisiin. Hänestä oli kiehtovaa, kuinka ihmisen valmistamat kiinteät kappaleet saattoivatkin jäljitellä luonnon värejä niin upeasti. Muutama vuosi sitten hän oli

joutunut osallistumaan *Kysy huippunaisyliopiston alumnilta* -haastatteluun nuoremman opiskelutoverinsa painostuksesta. Haastattelussa kysyttiin, mistä hän sai inspiraatiota kirjoittamiseensa, ja hän oli vastannut kliseisesti: – Luonnosta. Se oli totta. Jeongmin todella inspiroitui luonnosta. Erityisesti asioista, jotka olivat siniisiä ja valtavia kuten meri.

Ehkä kyse ei ollutkaan keramiikan pinnalla väreilevästä, mystisestä sinisyydestä, vaan pikemminkin siitä, että tuolia tarjonneen nuoren naisen pulleat kädet näyttivät suloisilta. Tai kenties Jeongmin ei voinut kieltäytyä ennen kaikkea siksi, että keramiikkapajan omistaja vaikutti aidosti ilahtuneelta hänen vierailustaan. Vielä hetki sitten tyhjyyteen tuijottaneen naisen kasvot hehkuiivat. Ilmeen muutos epäilytti Jeongminia, mutta sai hänet jostain syystä hyvälle tuulelle. Hän istuutui kuin lumouksen vallassa.

– Makeana vai mustana?

– Mustana, kiitos.

– Käyhän pätkinäinen aromi? Hapokkaat pavut ovat näet loppu. Meidän kahvimme tosin valmistetaan salaisella reseptillä, joten se maistuu hyvältä, olivat pavut millaisia tahansa. Niin ja kokeile ensi kerralla makeaa versiota. Makea kahvi on nimittäin erikoisalaani.

Ensi kerralla? Pyysikö nainen Jeongminia tulemaan pajalle uudestaan? Jeongmin hymyili kohteliaasti ja vastasi lyhyesti:

– Kyllä.

Jeongminista oli hyvä, että vieressä istuva nuori nainen ei juurikaan jutellut. Hän ei kaivannut epämääräisen hapuilevaa keskustelua toisen kanssa.

Viileä ilmastointi kuivatti hien nopeasti. Ainoa pajassa kaiokuva ääni oli kahvipannun porina. Se puhkui höyryä kuin olemassaoloaan julistaen. Kahvin valuessa sen tuoksu sekoittui ilmassa leijuvaan savenhajuun. Tila täyttyi hetkessä tuoksulla,

jota hän ei pystynyt määrittelemään. Se oli saven hajun ja kahvin harmoniaa. Jeongmin ei ollut osannut kuvitellakaan sellaista hajua, mutta ei se hullumpi ollut. Sen sijaan, että hän olisi arvioinut sen fysiologisesti nenällään makeaksi, kitkeräksi tai kalamaiseksi, hän tekikin tunteisiin pohjautuvan arvion: *harmiton*. Tuoksuille herkälle Jeongminille ei ollut tavallista, että tunteet voittivat hänen nenänsä.

– Tein virkistävää jääkahvia.

Yksi kuppi kuumaa ja kaksi jääkahvia. Kahvikupit olivat ilmeisesti käsin tehtyjä, sillä niiden muotoilu muistutti hyllyillä näytteillä olevia. Dreijaa pyörittänyt nainen kulautti kahvin kurkustaan kuin oluen. Kamppailu saven kanssa oli näyttänyt varsin rankalta, vaikka Jeongmin olikin nähnyt siitä vain vilauksen. Hän oli itse hikoillut niin paljon, että tummanruskea kahvikin näytti virkistävän houkuttelevalta. Nainen ei ollut kehunut kahvia turhaan – se oli kielämättä herkullista. Se ei vaikuttanut mitenkään erikoiselta, mutta siinä oli jokin erityinen maku, joka hyväili Jeongminin kieltä. Hän nuuskutteli aromia ja huomasi, ettei se ollut mikään tavallinen ketjukahvilan tuoksu. Jeongmin, joka oli työskennellyt seitsemän vuotta televisiotuotannoissa ja valvonut lukemattomia öitä kahvin voimin, tunnisti ketjuliikkeiden kahvin maun heti. Hän siemaisi kahvia hitaasti uudelleen ja yritti kovasti miettiä, mutta ei keksinyt mitään. Saattoi toki olla, että hänen makuaistinsa oli tylsistynyt kotona nukkuen vietettyjen kuukausien aikana, kun hän ei ollut tarvinnut kahvia.

– Onpa hyvää. Todella hyvää. Mistä pavut ovat peräisin?

– En oikeastaan tiedä itseään. Olen saanut ne lahjaksi. Luulen, että ne voisivat olla *Yirgacheffe*-lajiketta...

Kahvin maun salaisuus alkoi tosissaan kiinnostaa Jeongminia. Nähdessään hänen kallistavan päätään ihmetellen, pajan omistaja jatkoi:

– Syy siihen, että kahvimme maistuu hyvältä, vaikka pavut olisivat keskinkertaisia, on luultavasti kupissa. Kupit on nimittäin poltettu kestäviksi 1 250 asteessa. Musta kahvi maistuu erityisen hyvältä, kun se juodaan jadenvärisestä celadon-posliinikupista. Ja äsken mainitsemani makea kahvi pitää juoda kiiltävän valkoisesta posliinikupista. Se maistuu silloin paremmalta kenties siksi, että väri tuo mieleen sokerin.

Nuorempi nainen vahvisti, että kahvissa on jotakin erityistä.

– En minäkään aluksi uskonut. Ajattelin, että kyse on lumevai-kutuksesta, niin kuin silloin kun Wonhyo-munkki joi vettä pääkallosta luullen sitä vesiastiaksi. Mutta siinä on jotakin merkil-lisen erilaista. Tarkemmin sanottuna sen aromissa eikä niinkään maussa. Opiskelin kemiaa, enkä malta olla tyydyttämättä uteliai-suuttani. Tutkin asiaa, ja ilmeisesti keraamisen astian pinta ja kahvin ainesosat saattavat reagoida kemiallisesti. Sanotaanhan, että keramiikka hengittää.

– Onpa kiehtovaa.

Olivat ne totta tai tarua, naisten puheet jotenkin vakuuttivat Jeongminin. *Ehkä kahvin salaisuus ei tosiaan ole pavuissa vaan tässä keraamisessa kupissa*, hän ajatteli puristaen kuppia molemmin käsin. Vaikka kuppi oli täynnä jäitä, oli hän tuntevinaan 1 250 asteen kuumuuden. Hän yritti ensimmäistä kertaa kuvitella yli tuhanteen asteen kohoavaa, korkeaa lämpötilaa. Hän tunsu mukavan lämmön – ei kuumuuden – leviävän kämmenten verisuonia pitkin valtimoihin asti. Toisin kuin ilmastoinnin virkistävä vaikutus, lämpö tunkeutui syvälle luihin saakka ja rentoutti koko kehon. Hänestä tuntui kuin hänen kehonsa sulaisi vastustamattomasti. Kylmyys ei voi voittaa lämpöä. Hän muistaisi tämän kahvin maun. Tai tarkemmin ottaen sen aromin, niin kuin nuorempi nainen oli sanonut.

– Mahtavatko nuo keraamiset astiat tuolla takana olla myynnissä?

– Totta kai! Tutustu vapaasti. Tällaiset mukit ja teekupit ovat tuossa vasemmalla.

Toisin kuin tavaratalojen ilmapasti esille pannut, järkyttävän kalliit keramiikkaesineet, kupit olivat ulkomuodoltaan rouheampia. Ne oli sullottu tiiviisti yhteen ja osa jopa pinottu kerroksittain. Jeongmin pelkäsi, että niistä saattaisi lohjeta palasia, mutta toisaalta näky oli kodikas, kuin tavallisen perheen keittiön kaapistista. Hänen huomionsa kiinnittyi puhtaan valkoiseen kuppiin, joka toi mieleen *caramel macchiaton*. Kuppi, jonka värit liukui-
vat jadenvihreästä valkoiseen, toi mieleen maitoteen. Hyllyllä oli myös pikimusta, lasitettu kuppi, joka suorastaan vaati häntä ostamaan jäätelöä ja tekemään *affogatoa*. Se johtui luultavasti astioiden mielikuvia herättävästä voimasta, josta pajan omistaja oli puhunut. Kirjoittajana Jeongmin oli aina ollut herkkä tämänkaltaisille mielikuville. Hän nosteli kuppeja varovasti yksitellen ja piteli niitä kaksin käsin tuntien lämmön kämmenissään. Häntä askarrutti sen polttouunin kuumuus, jossa kupit olivat vielä hiltajattain olleet. Häntä, joka oli vielä hetki sitten manannut hikoil-
len kesän kuumuutta. Jeongmin hymyili ristiriitaiselle halulleen tutkia jotain vielä kuumempaa kuin sää.

– Pidän kahvista todella paljon. Valvoin aiemmin usein öitä työni vuoksi, joten olisi ihanaa omistaa tällainen kuppi.

– Entä jos et ostaisikaan, vaan polttaisit sellaisen itse?

Nainen ehdotti sitä samalla rennolla sävyllä kuin kutsuessaan Jeongminin kahville. Hän tuntui osaavan puhua tavalla, joka ei saanut toista vaivaantumaan.

– Olen käsistäni täysi tumpelo. Olen sitä paitsi huono kaikessa taiteeseen liittyvässä. En ikinä pystyisi siihen.

– Älä siitä huolehdi. Vieressä istuva jäsenemmekään ei ollut aikaisemmin tehnyt käsillään mitään, mutta nyt hän on jo niin taitava, että hänen valmistamiaan esineitä voisi myydä sisustus-

messuilla. Jos sinulla on jotakin, mitä haluaisit panna astiaan, on se jo riittävä syy aloittaa.

Jotakin, mitä haluaisi panna astiaan. Jeongmin ajatteli äsken mieleensä juolahtaneita juomia: *caramel macchiatoa*, maitoteetä, *affogatoa*. Olisi varmasti paljon muutakin, mitä sellaiseen voisi laittaa. 1 250-asteisessa uunissa poltetut, lämpimät ja kestävät keraamiset astiat. Ehkä niihin voisi laittaa jopa hajuttomia ja painottomia, hahmottomia asioita.

– Asutko täällä päin? pajan omistaja kysyi kahviaan hörppien.

– Kyllä, Kastanjanpiikkikylän kerrostalokorttelissa numero neljä. Olen asunut siellä vähän yli vuoden.

Naisen ilme kirkastui ja silmät pyöristyivät.

– Asutpa lähellä! Ehkä olemme kulkeneet joskus toistemme ohi.

– Tuskinpa, olen ollut vain kotona koko ajan, Jeongmin hymyili voimattomasti.

– Sama täällä. Minutkin vedettiin ulos luolastani vasta jokin aika sitten.

Jeongmin puristi huulensa tiukasti yhteen. *Vedän sinut ulos luolastasi.* Eräs ystävä oli aikoinaan sanonut niin. *Teen tämän sinun vuoksesi* – sanat, jotka saisivat kenet tahansa kiusaantumaan. Hän oli esiintynyt jalona ystävänä, mutta Jeongminista sanat olivat kuulostaneet uhkaavalta kehotukselta päästää hänet lähelle, vaikkei Jeongminin sydämessä ollut pikkiriikkistäkään tilaa toiselle ihmiselle.

– Mutta ei luolakaan ole hassumpi paikka, vai mitä?

Naisen sanat yllättivät Jeongminin. Tietämättä miksi, Jeongmin tunsu olonsa turvalliseksi hänen seurassaan ja nyökkäsi hitaasti, kädet yhä tiukasti kupin ympärillä.

Keramiikkapajan omistaja kysyi Jeongminilta tämän aikatauluista, jotta he voisivat sopia oppituntien ajankohdista. Jeong-

min kertoi, että hänellä oli paljon aikaa, koska hän piti tällä hetkellä taukoa töistä. Se oli tietysti kauniimpi tapa ilmaista olevansa työtön. Yleensä kun mainitsee olevansa työtön, ihmiset tapaavat udella entisestä työstä ja nykyisestä tilanteesta yksityiskohtaisesti. Lopuksi he toteavat teennäisen myötätuntoisesti: – Voi, olet varmasti huolissasi, ja leimaavat hänet tulevaisuudeltaan epävarmaksi tai epäkelvoksi kansalaiseksi. Mutta pajan omistaja totesi vain: – On varmasti mukavaa, kun on aikaa, eikä kysellyt enempää. Jeongmin huomasi, että naisen seurassa ei tarvinnut olla varuillaan, koska tämä ei yrittänyt tonkia hänen yksityisasiotaan.

– Aluksi kaksi kertaa viikossa, tiistaisin ja torstaisin. Miltä kuulostaa? Kahden viikon ajan keskityt kanssani käsinrakennukseen, jotta pääset sinuiksi saven kanssa. Sen jälkeen vaihdamme yhden arkipäivän lauantaiksi, jolloin voit osallistua työssäkäyvien viikonloppuryhmään. Nimeni on Johui, ja voit kutsua minua opettajaksi. Tässä on Jihye, pajan kokenut jäsen.

Saatuaan kaiken sanottua Johui repäisi pöytäkalenterista elokuun sivun. Hän ympyröi siitä päivät, jolloin Jeongminin oli määrä tulla ja ojensi sen hänelle. Katsoessaan lappua täynnä numeroita Jeongmin tajusi, kuinka pitkä aika kuukausi oikeastaan oli.

Ei enempää eikä vähempää kuin kuusikymmentä prosenttia

– Tiistaisin ja torstaisin, miltä kuulostaa?

Johuin sanat pyörivät Jeongminin korvissa kuin loisteputken jälkikuva, joka väikkyi silmissä vielä pitkään valon sammuttamisen jälkeen. Hän asetti herätyksen valmiiksi jo edellisenä iltana. Selaillessaan vanhoja herätyksiä, jotka oli tallennettu viiden minuutin välein kello seitsemästä yhdeksään, kiireiset ajat muistuiivat hänen mieleensä. Vaikka hän olikin nyt toivotonman lamaantunut, oli hän samalla helpottunut, ettei hänen tarvinnut enää elää niin. Hän tunsu saaneensa jälleen kerran luvan levätä.

Herätyksen soidessa Jeongmin muisti heti Johuin neuvon syödä tukeva ateria ennen lähtöä. Hän söi pitkästä aikaa kunnon lounaan ja lähti matkaan. Hän ei ollut odottanut, että uuden oppiminen saisi veren kiertämään näin voimallisesti koko kehossa. Yhtäkkisen elinvoiman kirkas keltaisuus tuntui vieraalta – väriltä, jota hän ei voinut eikä saanut omistaa.

Kastanjanpiikkikylässä oli neljä kerrostalokorttelia, joiden väleihin oli sullottu pieniä liikekeskuksia. Katutasossa oli yleensä korealaisia ravintoloita, lähikauppoja sekä vanhoja kahviloita, kun taas ylemmät kerrokset oli varattu asunnoille. Alueella ei liikunut juuri muita kuin asukkaita ja heidänkin keski-ikänsä oli korkeahko, joten oli helppo saada vaikutelma, ettei nuorille ollut täällä mitään tekemistä.

Keramiikkapaja sijaitsi alakoulun ja kerrostalokorttelin numero kaksi reunustaman tien päässä aivan kauimmaisella kujalla. Tällä kertaa Jeongmin oli pukeutunut sään mukaisesti, joten hän ei ollut hiestä läpimärkä. Kun hän tarkasteli pajaa rauhassa ulkopuolelta, hän huomasi kyltin, joka oli peittynyt köynnöskasveihin.

소요 SOYO

Keramiikkataidetta &

Yksinkertaiset, mustat kirjaimet valkoista taustaa vasten, samaa valkoista kuin itse rakennus. Jeongmin avasi oven ja astui sisään seuraten uunissa poltettavan saven tuoksua. Tänään pajalla oli yllättävän paljon väkeä: nuori lapsi leikkimässä savella, yksi lukiolainen sekä heidän vieressään Jihye, jonka kanssa Jeongmin oli viimeksi kahvitellut. Jihye lähestyi häntä ensimmäisenä ystävällisesti ja esitteli muut.

– Tässä on Hansol alakouluryhmästämme! Hänen ystävänsä ei näköjään tullutkaan tänään... hänestä ei kyllä tiedä, milloin hän tulee. Mutta esittelen teidät sitten kun hän ilmaantuu. Ja tässä taas on pajamme tulevaisuus, Jun! Hänen nimensä on siis yksitavuinen, Jun.

Hansol tervehti hämmentyneellä äänellä: – Hei vaan, kun taas Jun vain vilkaisi Jeongminia nopeasti.

Jihye kysyi Jeongminiltä, voisiko hän kutsua tätä epämuodollisesti *eonniksi*, isosiskoksi. *Siis jo toisella tapaamisella, tai oikeastaan vasta 1,5:llä tapaamisella?* Jeongmin oli aina pitänyt kiinni muodollisesta puhuttelusta, kutsuen jopa juuri yliopistosta valmistuneita nuoria käsitkirjoittajia kunnioittavasti *jakkanimeiksi*. Mutta Jihye ei ollut työkaveri, joten Jeongmin päätti olla ajattelemaa siitä sen kummempaa ja nyökkäsi. Hän ihaili mieles-

sään Jihyen kauniita, hymyileviä silmiä. Yleensä Jeongmin koki vaikeaksi tulla toimeen säröttömien ihmisten kanssa, jotka olivat kasvaneet rakastavassa ympäristössä, mutta samalla hän tunsi heihin väkisinkin vetoa.

Johui hämmästeli, että Jeongmin oli saapunut täsmälleen kello 13.30 ja puoliksi vitsaili, ettei erityisemmin pidä täydellisen täsmällisistä ihmisistä. Ennen tunnin alkamista Johui keitti kahvia kuin ennalta sovitun kaavan mukaan. Tällä kertaa vuorossa oli makea hasselpähkinälatte. Vaikka pinnalla ei ollutkaan pak-sua maitovaahtoa, sen aito ja rehellinen maku teki vaikutuksen.

– Huomasin kylvin äsken sisään tullessani. Pajan nimi on siis Soyo?

– Vau! Onnistuit löytämään sen, vaikka se on kasvien peitossa. Kätkin sen tahallani niin, että vain tarkkasilmäiset huomaisivat sen – en siis siksi, etten jaksaisi pitää niistä huolta.

Pajan sisätilat olivat erittäin siistit paikaksi, jossa käsiteltiin savea, joten oli helppo uskoa Johuin sanat todeksi.

– Ne rehottavat kyllä todella elinvoimaisina. Enhän minä silloin edes tajunnut, että tämä on keramiikkapaja. Onko pajan nimi Soyo, koska keramiikan teko vie aikaa?

– Ei. Soyo tulee kiinalaisista kirjoitusmerkeistä, joissa *so* (塑) tarkoittaa saven muovaamista ja *yo* (窯) polttouunia. Eli asia on juuri niin kuin siinä lukee. Mutta päätin juuri, että sanaan sisältyy myös ajan kulumisen merkitys. Soyo on siis homonyymi. Onpa hieno tulkinta!

– Kaunis nimi. Helppo ääntääkin.

– Pajan identiteetti on nyt selvitetty, joten aloitetaanpa sitten!

Johui ohjasi Jeongminin pajan perälle. Henkilökohtaisille tavaroille tarkoitettujen säilytyslokeroiden vieressä roikkui monta esiliinaa. Johui puhui innostuneena vielä enemmän kuin ensita-paamisella.